

AKO LÍŠKA VOZILA BUDULÍNKA NA CHVOSTÍKU

česká rozprávka

Bola raz jedna chalúpka pri lese a v nej žili dedko s babkou, ktorí mali malého chlapčeka Budulínka. Každé ráno odchádzal dedko do lesa na drevo a babička na jahody, maliny, huby, alebo čo práve rástlo. Chlapčeka vystríhali, aby len nikomu neotváral, keď bude doma dlho sám. Nikto však na vrátka celý čas nezaťukal, a tak ani nikomu otvárať nebolo treba.

Až raz, keď babička navarila zapraženú polievku, ktorú mal Budulínko tak rád a odišla do lesa, zaťukanie sa vskutku ozvalo. Bola to ryšavá líštička-kmotrička. Išla práve okolo a videla, že dedko s babkou nie sú doma, a tak vraví: „Budulínko, otvor!“

„Nie, neotvorím,“ chlapček na to. Ale líška sa zaliečala: „Otvor, povozím ťa na chvostíku!“ V tej chvíli Budulínko otvoril, pretože na líščom chvostíku sa ešte nikdy neviezol a tak sa tomu nápadu náramne potešil. Lenže kmotra ho nikam neviezla, zato mu zjedla dobrú zapraženú polievku a frnk – už bola zase preč. Chlapček ostal celý deň hladný a smutný. Keď ho potom večer starý otec s babičkou našli plakať, hneď sa pýtali, čo sa mu prihodilo.

„Ale bola tu líška a zjedla mi zapraženú polievočku,“ priznal Budulínko. „Vidíš, vidíš, mal si nás poslúchať,“ povedal starý otec.

Druhý deň babička navarila krupicovú kašu, a len čo starkí z chalúčky odišli, už aj tam bola ryšavá líška.

„Budulínko, otvor,“ prosila.

„Neotvorím, včera si mi zjedla obed!“

„Zato ťa dnes povozím na chvostíku dvakrát,“ sľubovala líška sladkým hláskom a sotva chlapček vrátka pootvoril, už aj bola v chalúčke. Pravdaže ho nikam neviezla, ale zato mu kašu vylízala až do dna. Za chvíľku jej už zase nebolo, a chlapčekovi, ktorému sa nič neušlo, tiekli slzy ako hrachy.

Avšak na tretí deň, keď mal Budulínko na obed navarené hruštičky a opäť líške otvoril, vyskočil jej na chvost skôr, než stihla čokoľvek zjesť.

„A teraz ma, líška, povoz,“ rozkázal.

Líška je však prešibaná a vždy si vie poradiť. Chvíľku sa s Budulínkom po izbe prehánala, ale potom vyskočila rovno von oknom a pod ňo do brlohu za svojimi dvomi malými líštičkami, nech sa majú s kým hrať.

Večer sa vrátili deduško s babičkou domov a hrozne sa naľakali. Izbička prázdna, Budulínko nikde. „Čo sa s ním len stalo?“ nariekali, a hneď na to aj prišli: „Určite si ho tá líška odviezla na chvostíku do svojej nory!“

A tak vzal dedko husličky a vrece, babička bubienok a vydali sa k líščiemu brlohu. Tam začali notovať: „Fidli-fidli na husličky, bum-bum na bubienček, v tej diere sú tri líštičky, štvrtý Budulínček.“

A tak stále dookola a dookola, až sa líška nahnevala: „Také vrzganie a hrnot, až ma z toho hlava rozbolela! Chod, mláďatko, von a povedz tým muzikantom, nech sa pracú inam.“ Lenže keď líštička vybehla, už na ňu číhal dedko s vrecom a šup s ňou dnu.

A starkí začali muzicírovať znova: „Fidli-fidli na husličky, bum-bum na bubienček, v tej diere sú dve líštičky, tretí Budulínček.“

„Neprestanú a neprestanú,“ zachádzala sa kmotra líška od zlosti v brlohu. Poslala druhú líštičku, nech tých muzikantov vyženie, inak bude zle. Lenže o chvíľku bola aj druhá líštička vo vreci a zvonku sa opäť ozvalo: „Fidli-fidli na husličky, bum-bum na bubienček, v tej diere je stará líška a s ňou Budulínček.“

„Však vy takto dlho vyhrávať nebudete!“ dopálila sa už stará líška. Vyletela z brlohu, stáby tam mala hniezdo sršňov a – rovno dedkovi do vreca! Ten vrece rýchlo pevne zaviazal, a malého Budulínka vytiahol z nory von.

Bolo že to radosti, že sú zase všetci pohromade! Uplakaný chlapček sľúbil deduškovi a babičke, že už bude poslúchať a nikomu viac neotvorí. Tí boli takí šťastní, že majú svojho Budulínka živého a zdravého späť, že mu všetko odpustili.

Potom starý otec otvoril vrece a pustil malé líštičky von, pretože za nič nemohli a pekne sa s chlapčekom hrali. Než ale oslobodil kmotru líšku, vyprášil jej kožuch tak poriadne, že na to nikdy nezabudla.

z knihy:

Strom pohádek

Napísali Vladislav Stanovský, Jan Vladislav, upravil Vladimír Hulpach, ilustroval Dušan Kállay.

Praha: Albatros 1999, s. 187 – 190.